

Quæstionum, Et Resolutionvm Legalium Libri Duo

Quæstionum, Et Resolutionum Legalium Libri Duo - Quorum Prior in duas Partes divisus, continet Resolutiones Beneficiales, Canonicas Et Regulares: Secundus Controversias Civiles determinat

Tonduti, Pierre François de

Lugduni, 1683

Cap. XXVII. De benefifiorum vacatione ipso jure. De homicidio, & assassinio, an & quando ex illis oriatur privatio ipso jure. De beneficii impetratione sub falso nomine. De exprimenda accusatione in ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98367](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98367)

fuerint pro solutione pensionis, nisi prius confectis literis, ut notavit Forget in tit. des pensions beneficielles, num. 17. vers. toutes fois les simples signatures, re-latus apud Bouchel. in sum. benefic. in verb. pensiones. Tria enim requiruntur, ut simplex signatura executionem habeat in Gallia. Primum, quod habeat attestationem expeditionarium, vel Notariorum Apostolicorum, aliarumve similium personarum expertarum in materia harum expeditionum. Secundo, quod talis attestatio, seu verificatio fiat potius coram iudice Ecclesiastico, quam alibi. Tertio, quod talis signatura fuerit homologata, & declarata exequutoria parte præfente, vel legitimè citata in iurisdictione seculari: ut declarat Forget loc. cit. num. 19. vers. mais je demanday. Eandem executionem denegari simplici signaturæ, pro consequenda pensione, tradit Bleyen. in tract. de benefic. tit. de pens. benefic. num. 26. in glos. K. Ubi dicit, non posse simplici signaturam executioni demandatæ, sine literis executorialibus.

Poterit etiam Dominus Abbas resignans, in defectum solutionis pensionis, intentare regressum & reditum ad pristinum beneficium & Abbatiam: quia clausula regressus in defectum solutionis, semper reservata censetur, & tacitè subintelligitur in omnibus provisionibus pensionum Ecclesiasticarum, & beneficialium; ad instar donationis quæ revocatur, si donatarius conditionem donationi appositam non adimpleverit: prout ita iudicatum fuisse per plurima arresta Curie Parliamenti, testatur Torneus in sua recollect. arrest. benefic. lit. P, numero 88. † Hos autem accessus & regressus qui in resignationibus beneficiorum conceduntur, ob non solutionem pensionis, non abstulit Concil. Trident. sess. 25. de reformat. cap. 7. teste Paril. de resignat. lib. 6. quæst. 5. num. 100. Barbof. in praxi exigendi pensiones, quæst. 9. num. 2. ubi fusiùs de praxi huius regressus. Vide infra cap. 69.

CAPUT XXVII.

De Beneficiorum vacatione ipso iure. De homicidio & assassinio, an & quando ex illis oriatur privatio ipso iure. De Beneficij impetratione sub falso nomine. De exprimenda accusatione in rescripto; & de beneficio habente curam habitum; & de beneficiis incompatibilibus. Publicationem in impetratione certo modo non esse necessariam. Utrum obtinens novum titulum, teneatur novam capere possessionem, si titulus sit confirmatorius primi.

SUMMARIUM.

- 1 Privatio beneficiorum ipso iure, in quibus casibus, & pro quibus delictis inducatur, & num. 5.
- 2 In quibus casibus inducatur privatio beneficij per solam Iudicis sententiam, & num. 7.
- 3 Pro homicidio, imò & pro parricidio nemo privatur beneficij ipso iure. Contra num. 12.
- 4 Crimen assassinij inducit privationem beneficij ipso iure.
- 5 Receptatores privantur beneficiis ipso iure in

- 6 assassinio. Intellige interveniente dolo, num. 7.
- 8 Assassinium non dicitur, nisi fiat mediante pecunia.
- 9 Privatus ipso iure beneficiis, non potest resignare etiam ante sententiam.
- 10 Quid si privatus per sententiam appellaverit, & post appellationem resignaverit.
- 11 In Gallia, licita est etiam resignatio ante sententiam, si beneficium non vacet ipso iure.
- 12 Non modo simplex resignatio, sed etiam in favorem licita est, in non vacantibus ipso iure.
- 13 Resignatio Beneficij ipso iure non vacantis, sit coram Papa; dimissio vero coram Ordinario.
- 14 Quæ clausula apponi debeat, ut delinquens in præiudicium impetrantis resignare non possit.
- 15 In impetratione fieri debet mentio litis pendentis super accusatione. Et num. 35.
- 16 Accusatus potest resignare etiam post conclusum in causa, quando non privatur ipso iure.
- 17 Accusatus potest resignare in favorem coram summo Pontifice, etiam post conclusum in causa, secundum viorem sententiam: licet alij contrarium sentiant.
- 18 Resignari non potest beneficium post impetrationem, si illa devenit ad notitiam possessoris, propter illius malam fidem, & propter clausulam decreti irritantis.
- 19 Contrarium tenuit Garz. cuius sententia reprobatum num. 21. licet opinio Garzia sit in iure prior, sed communis est in contrarium.
- 20 Quando privatio oritur ipso iure, interim tamen ante sententiam declaratoriam facti, possessor manutendus est.
- 21 Sententia condemnans ad poenam ratione delicti, non operatur privationem in iis quæ illam non inducunt ipso iure, nisi privatio expresse per sententiam declaretur.
- 22 Quando privatio inducitur ipso iure, sufficit sententia condemnatoria delicti, absque expressione pene privationis.
- 23 Sola condemnatio ad carceres perpetuos non infert poenam privationis beneficiorum.
- 24 Omnis gratia in qua falsum narratur, nulla est, & invalida.
- 25 Simonia non committitur punibilis, nisi probata conventionione, & illius effectuatione.
- 26 Reservatio beneplaciti summi Pontificis omnem Simoniam excludit.
- 27 Amplia, ut etiam hoc procedat in beneficiis Gallia.
- 28 Fallit, si beneplacitum fuerit reservatum duntaxat animo fraudem obreptendi.
- 29 Impetratio beneficij falso expresse nomine nulla est.
- 30 Quæ sit vis illius clausule, Quod major expressio fieri possit in literis.
- 31 Qualitas Doctoris dicitur confrontatio aquivoca, quia pluribus convenire potest.
- 32 Quando duo reperiuntur ejusdem nominis, identitas debet probari per demonstrationes concludentes, & non dubias, seu equivocas.
- 33 Impetrans debet facere mentionem aliorum beneficiorum quæ obtinet, alias gratia est nulla.
- 34 Amplia, ut exprimenda sint beneficia obtenta, quantumcunque modici valoris.
- 35 In Gallia non debet exprimi quæ beneficia quis jam obtineat, quando agitur de collationibus Regiis.
- 36 Nec expressio obtentorum requiritur in permutationibus.
- 37 Quantitas beneficij curati habitum, non est exprimenda in impetratione.

32 Petri Francisci de Tonduti Sanlegerij,

- 41 In Gallia contrarium observandum est; & qualitas beneficii curati habitu exprimenda.
- 42 Duo beneficia uniformia sub eodem tetto possideri non possunt.
- 43 Per pacificam possessionem secundi incompatibilis, vacat primum ipso jure.
- 44 In Gallia tamen primum incompatible, non vacat nisi post annum.
- 45 Primum beneficium habens tantam curam habitalem, non vacat per adeptionem secundi.
- 46 Duo capellania sub eodem tetto, sine summi Pontificis dispensatione possideri nequeunt.
- 47 Ut primum beneficium vacet, requiritur pacifica possessio secundi incompatibilis.
- 48 Canonicatus infert sine alia expressione stallum in choro, & vocem in capitulo.
- 49 Regula de publicandis, locum habet dumtaxat in resignationibus & cessionibus.
- 50 Nova provisio novam possessionem exigit. Intellige ut num. 52.
- 51 In beneficalibus datur manutentio, non obstante quod titulus sit discoloratus.
- 52 Causam possessionis mutare licet in beneficalibus, absque nova apprehensione.

VARIÆ aliæ proposita fuerunt decidendæ quæstiones, super impetratione quorundam beneficiorum sutorum in partibus Galliæ. Et primò quidem, utrùm Sacerdos qui mandaverat fieri assassinium in persona alterius Sacerdotis, posset resignare sua beneficia in præjudicium ejus, qui illa uti vacantia impetraverat. Et quid de receptatoribus homicidarum, seu assassinorum statuendum esset.

Secundò, utrùm ille qui obtinuit à summo Pontifice dispensationem, ad effectum duo incompatibilia beneficia possidendi, possit uti effectu gratiæ, si falsum narraverit.

Tertiò, utrùm beneficium illius, qui pecunias sub beneplacito Sanctissimi D.N. Papæ, pro ipsius adeptione promisit, jure impetrari possit ex capite simoniæ: maxime homologatione, post longum tempus in vim mandati annum excedentis concessa.

Quartò, utrùm impetratio facta cum errore circa nomen proprium sit valida.

Quintò, utrùm accusatus in mandato ad resignandum, teneatur de accusatione expressam facere mentionem.

Sextò, utrùm impetrans beneficium, veluti Præposituram, teneatur mentionem facere, seu exprimere aliud beneficium habens curam habitu.

Septimò, utrùm quis possit obtinere in eadem Ecclesia beneficium habens curam habitu, simul cum duabus capellaniis absque dispensatione.

Octavò, an obtenta gratia si neutri, beneficia incompatibilia ante gratiam posset, statim vacare censcantur.

Nonò, utrùm necesse sit in impetratione Præposituræ, exprimere quod Præpositus habeat vocem activam, & passivam in capitulo.

Decimò, utrùm impetratio remaneat sine effectu, si intra tempus requisitum juxta regul. Cancell. de public. resign. non fuerit publicata.

Ultimò, utrùm ille qui semel impetravit, & vigore commissionis in forma dignum arbitramur, fuit approbatus; si novam provisionem obtineat, novum capere possessionem teneatur; aut aliàs quomodo hoc casu procedendum sit.

Prima quæstio, pro vera & distincta resolutione, quædam exigit supponenda. In primis ergo notandū est, privationem beneficii duobus modis accidere

posse. Primò quidem, privatio inducitur ipso jure. Secundò, per solam Judicis privationem, & sic factio hominis legalem poenam imponentis, & sententiam declaratoriam profertentis. Ipso jure vacant beneficia per obitum: per resignationem: per alterius beneficii incompatibilis affectuionem: per matrimonium: per religionis professionem: ob non promotionem ad sacerdotium intra annum, in parochialibus: ob Prælati ad aliam Ecclesiam translationem: si electus intra mensem, à die sibi præsentatæ electionis, illi non consenserit; vel electionis confirmationem infra tres menses à die præstiti consensu non obtinuerit: si electus, vel præsentatus ante confirmationem, vel institutionem, administrationi per se, vel per alium se ingesserit: Item per promotionem ad Episcopatum, adepta possessione, & consecratione sequuta; vel lapso tempore ad illam petendam præfixo: si quis militiæ seculari se adscripserit: (quamvis hoc hodie parum observetur in Gallia:) si quis beneficii possessionem violenter adeptus fuerit: si lequestrum vigore Clemen. 1. de sequestr. possess. appositum violaverit: si beneficiatus ab Ordinario monitus, titulum suum non exhibuerit: si beneficium pro delecto habuerit: si in hæresis crimen incidit, aut hæreticorum factor fuerit: (quid tamen circa hoc servetur in Gallia, diximus supra cap. 4. n. 3.) Item vacant ipso jure beneficia, ob simoniam realem; non tamen ipso jure vacant ob solam conventionalem beneficia obventa. Rursus propter crimen læsæ majestatis, falsitatis literarum apostolicarum, percussions Cardinalis, vel Episcopi, assassinium, occisionem Rectoris suæ Ecclesiæ, carcerationem clericis donec beneficium suum resignaverit, administrationem tempore suspensionis, sodomiam. Item si resignans in infirmitate constitutus, per viginti dies non supervenerit si resignatarius intra tempus præfixum non publicaverit, aut in Gallia aliud non fecerit, quod publicationis instar sit, (de quo diximus cap. 13. n. 18.) Si parochialis provisio contra formam constitutionis Pij V. concessa fuerit: si quis pro alio eximio se supposuerit, aut beneficium seu pensionem sub hoc suppositione obtinuerit: si Antipapæ, vel hæretici adhæserit: si Papa ad beneplacitum confectus mortuus fuerit: si beneficium per summum Pontificem ad tempus collato, Pontifex ipse mortuus fuerit: si qui ad nutum contulit, suam concessionem revoverit: si provisus fuerit depositus, aut privatus beneficio: si ante literarum expeditionem, beneficium à Papa collati possessionem apprehenderit: si in Romana curia litigantes, aut Judices, Advocatos, Procuratores aut Notarios eorum, contra Alexandrinæ constitutionis prohibitionem offenderit: si per annum saltem in excommunicatione quis inforsitatus: si adversus decretum de dimittendo, beneficium ultra tempus in eo definitum possederit: si quis ad ordines per saltum, vel extra tempora, aut sine dimissionis promotus sit. Item propter confidentiam, aut si fundator ita disposuisset, seu constitutione, aut statuto cautum esset; & ob malam valoris expeditionem. Quos omnes vacationis ipso jure beneficii modos, exponit ad longum Gonzal. ad reg. 8. Cancell. glof. 15. à num. 3. usque ad 134.

Secundus modus vacationis beneficiorum est: quando non ipso jure vacant, sed dumtaxat per Judicis privationem, & sententiam. Quod regulariter accidit in delictis non exceptis, veluti si agatur de homicidio non qualificato, de sacrilegio, de publico concubinato, de incendiario, perituro, residere potente, bannito, & aliis, de quibus per Rebuff. in præf.

- si sit, de mod. amit. benefic. num. 50. usque ad fin. Item si agatur de adulteris, incestuosis, incorrigibilibus, aleatoribus, furibus, ululariis, stupratoribus, & omnibus aliis gravia crimina perpetrantibus, dummodò tamen talis poena exprimitur à jure, aliàs non: Rebuff. in praxi, d. tit. de mod. amit. benefic. n. 62. Gonsal. loc. cit. num. 139.
- 3 Secundò supponendum est, quod licet, ut supra diximus, pro simplici homicidio non inducatur privatio beneficiorum ipso jure, etiam si ageretur de parricidio, quicquid dixerit Rebuff. in tract. de pacif. possess. num. 265. quem citat & reprehendit Gabriel cons. 196. n. 7. vol. 1. Ubi etiam loquitur de eo, qui occiderat patrem suum spiritualem.
- 4 Tamen quando agitur de assassinio, certum est induci privationem beneficiorum ipso jure, propter atrocitatem criminis: ut habetur in cap. 1. de homicid. lib. 6. Massob. in praxi habenda concurs. requisi. 1. dub. 2. num. 30. † Ubi omnes casus vacationis beneficiorum ipso jure recenset usque ad numerum 63. Et à d. num. 63. recenset casus, quibus beneficia vacant de facto tantum, quæ etiam omnia enumerantur apud Cokier ad Reg. 18. Cancell. gloss. 7. num. 20. usque ad fin. illius glossæ.
- 6 Et quemadmodum propter assassinium, beneficia vacant ipso jure; ita & beneficia illorum, qui assassinos receptaverint, eadem ratione vacare censenda sunt, per text. expref. in d. cap. 1. de homicid. in 6. in illis verbis, per assassinos interfici fecerit, vel etiam mandaverit, aut eos receptaverit, vel defenderit, seu occultaverit.
- 7 Constituta tamen differentiâ inter eos qui receptantur, & qui receptatos habuerunt, quia receptatio non committitur, nec punitur sine dolo, & mala intentione, ut explicat Farinac. de Consul. 19. 133. n. 55. Gub. conf. 28. n. 10. & seqq.
- 8 Supponendum est tertio, quod de essentia assassinii est, ut fiat interveniente pecunia, alioquin non dicitur assassinium; nisi tamen aliquid promitteretur, quod esset loco pecunie. Farinac. de homicid. q. 123. num. 19. & seq. n. 41. & n. 53. & seq. ubi bene hanc materiam explicat.
- 9 Supponendum est quarto, inter plurimas differentias quæ proponuntur vacationis beneficiorum ipso jure, aut per sententiam declaratoriam; hanc afferri solere: quod qui ipso jure privatus est beneficio, illud resignare non potest; qui verò non ipso jure privatus est, sed privandus, potest resignare etiam post accusationem, & aliàs donec sententia lata fuerit in rem judicatum transacta. Gonsal. ubi sup. gloss. 15. num. 146. & 147. ubi plures allegat. Rebuff. in d. tit. de mod. amit. benefic. num. 51. Ro. decif. 377. num. 1. part. 3. recent. & est indubitata regula apud omnes DD. † Si tamen post latam privationis sententiam, à qua fuerit appellatum, condemnatus resignaverit, talis resignatio erit, in pendenti: quia si resignans pendente appellatione mortuus fuerit, aut si sententiam absolutoriam reportaverit, valebit resignatio: at si gratiam à Principe, aut alio ad id potestatem habente obtinuerit, irrita remanebit resignatio: si denique sententia privationis in gradu appellationis confirmata fuerit, resignatio pendente appellatione facta, per viam retractionis censetur invalida tantum ab initio, l. post contractum capitale crimen, jura l. si aliquis, ff. de donat. caus. mort. & ita referunt sensisse quendam ad regul. de infirm. resignant. num. 379. licet contrarium teneat Garz. de benefic. part. 1. cap. 3. num. 95.
- 11 Quod autem mox dictum est de privationis sententia, adversus beneficiatum delinquentem regula-

riter requisita, ad hoc ut beneficio careat, etiam in Gallia tribunalibus observatur, teste Maynard. lib. 11. quest. jur. scrip. cap. 61. qui post Præpositum in cap. studeat, 50. distinct. asserit post commissum capitale crimen, ante tamen sententiam condemnatoriam, licitam esse resignationem beneficii; vel etiam post latam sententiam, si ab ea fuerit appellatum: Rebuff. in tract. de pacif. possess. num. 262. alias 314. Charond. lib. 1. respons. 22. in fin. † quanquam Maynard. in d. cap. 61. inter delicta ob quæ beneficium vacat ipso jure, enumeret parricidium, & alia quædam delicta, quæ non omnia videntur secum afferre beneficiorum privationem ipso jure, ut supra ostendimus n. 3. post Gabriel. d. cons. 197. lib. 1. His non absimilis est resolutio Pelei lib. 1. action. forens. 31. Theven. ad Consist. Reg. lib. 1. tit. 22. art. 5.

Supradicta ampliatur, ut etiam sit licita resignatio in favorem, ante latam privationis sententiam, in beneficiis ipso jure non vacantibus. Rebuff. de pacif. possess. num. 263. alias 316. Felin. in cap. inquisitionis, num. 4. de accusat. Garz. de benefic. part. 1. c. 3. num. 64. † Intellige si resignatio fiat coram Papa; nam si coram Ordinario, fieri debet simplex beneficii dimissio: cum nemo dubitet resignationes in favorem fieri non posse coram Ordinario, sed nec coram Legato: add. ad Lovet. lit. C. num. 40. Reliqua hanc materiam concernentia, fuse discutit Garz. de part. 1. c. 3. n. 62. & multis seqq.

Supponendum est quinto, in casibus in quibus beneficia non vacant ipso jure, posse impetrationem valide fieri cum clausula sequenti, quæ impedit quominus delinquens possit resignare in præjudicium impetrantis; videlicet cum decreto, quod resignatio cedat in favorem impetrantis: quæ clausula facilius conceditur, quando accusatus fuit condemnatus per primam sententiam; raro autem conceditur, antequam prima sententia condemnatoria lata fuerit: ut notavit Cokier ad regul. Cancell. 45. num. 8. Farin. de homicid. quest. 119. num. 91. Garz. d. part. 1. c. 3. num. 112.

Supponendum est sexto, quod licet post commissum crimen, resignatio in favorem coram summo Pontifice fieri possit, ut supra diximus; hoc tamen intelligendum est, ut procedat, dummodò in tali resignatione fiat mentio litis pendens: aliàs resignatio nulla erit. Rebuff. in d. tit. de mod. amit. benefic. n. 52. in fin. Farin. l. q. 119. n. 76. & 77. Mar. Anton. lib. 2. var. resol. cap. 112. resol. 70. vers. primo.

Septimò supponendum est, quod accusatus de delicto, ex quo non oriatur ipso jure beneficii privatio, resignare potest etiam post conclusum in causa. Quod indubitatum ego existimo; si enim, ut mox dictum est, resignare potest etiam post primam & secundam sententiam, donec intervenerit res judicata; multò fortius resignare poterit post causæ conclusionem, & sic ante sententiam. † Sed difficultas est, utrum post conclusum in causa, possit resignatio fieri in favorem? Ratio dubitandi est, quia aperiretur via fraudibus, atque ideo Paris. censuit solam simplicem hoc casu renunciationem admittendam esse, in tract. de resign. benefic. lib. 3. quest. 16. num. 42. Farinac. d. q. 119. num. 80. & 81. Maxime quia vix possibile est, ut fama Rei apud graves viros læsa non fuerit; quo casu militare videntur quæ dicta sunt apud Garz. d. cap. 3. num. 69. atque ita ego constitui: sed revera hoc apud me maturius cogitantem, non transit sine magna difficultate; quia rationes illæ fraudis & infamiae, multò magis militante post latam sententiam: & tamen illo etiam casu, nihilominus accusatus resignare potest in favorem, si non fuerit inducta privatio ipso jure

jure: & per consequens verior videtur mihi sententia Garf. d. c. 3. n. 90. ut etiam ante conclusum in causa, resignatio coram Papa hoc casu fieri possit.

- 19 Supponendum est octavo, quæstionem esse admodum controversam; utrum valida sit resignatio beneficiorum, in quibus non fuit inducta ipso jure vacatio, quando delinquens habuit notitiam impetrationis adversus se factæ. Quod enim hoc casu resignatio fieri nequeat, propter malam fidem resignantis, tenuit Paris. de resign. lib. 3. quæst. 16. num. 35. & seqq. Peleus in Comment. Analit. de benefic. cap. 36. vers. non omnis, fol. mibi 126. Farinac. d. quæst. 119. n. 88. & 89. idque propter vim & efficaciam decreti irritantis, apposti in impetrationis rescripto; quæ clausula nullam & invalidam reddit resignationem postea factam. Boër. decis. 205. num. 8. Lancel. de attent. part. 2. cap. 5. num. 12. & 13. quia, inquit, resignatio facta inquisitione pendente, ab eo qui verisimiliter sciebat se privandum esse, non valet: idem Boër. decis. 2. num. 5. Joan. Bapt. Cost. de fact. scient. & ignor. cent. 2. distinct. 44. Et hujus sententiæ Author fuit Anton. de Butrio conf. 43. circa fin. vers. sed hic non proponitur scientia: & Ludovic. Gomef. ad regul. de annali, quæst. 42. vers. est tamen advertendum. Aufser. in not. ad Capell. Tholos. decis. 436. in princ. idem tenet Felin. in cap. in nostra 32. num. 38. vers. idem mandatum Papa, de rescript. Lancel. de attent. cap. 5. num. 12. Cokier ad regul. de Annal. 32. num. 30.

- 20 Contrariam tamen sententiam amplectitur Garf. d. part. 11. cap. 3. num. 84. cum nonnullis Doctoribus per eum citatis, quæ sententia magis in jure fundata videtur: quia sive sciat quis, sive ignoret, dum beneficium ante privationem resignat amico vel consanguineo, nulla interveniente confidentia aut alia simili fraude, jure suo utitur, cum beneficium nondum vacat: & per consequens nemini facit injuriam, l. non fraudantur, ff. de reg. jur. cessat ergo illa fraudis consideratio. Et ad objectionem petitam ex decreto irritanti, bene respondet Garf. num. 85. decretum illud operari dumtaxat, si & quatenus casus privationis advenerit, & non alias: cum igitur tempore resignationis nondum evenerit casus privationis, non potest etiam adesse aliquis effectus decreti irritantis: alioquin eodem modo decretum operaretur, existente ignorantia resignantis, quia sive sciret impetrationem, sive ignoraret, semper decretum illum afficeret, quia afficit ignorantes: cap. dudum, de præben. in 6. cap. 1. de concess. præben. Et cum beneficium nondum vacet, donec lata fuerint tres conformes sententiæ super illius privatione, non videtur impediri illius resignatio, cum impetratio illius nondum vacantis, nulla sit: & in hoc nihil faciat scientia vel ignorantia possessoris, stante impetrationis nullitate, de qua per Gonzal. ad reg. 8. gloss. 15. num. 148.

- 21 Cæterum, si negotium ex pluralitate Doctorum judicandum sit, prior sententia prævalebit, quam communem esse post Paris. testatur Farinac. d. quæst. 119. num. 88. existimans ab ea in judicando vix recedendum. Et secundum illam opinionem ego consilui, maxime quia agebatur de beneficio sito in Gallia, propter auctoritatem Boëtii seu Senatus Burdegalen. & Aufserii ad d. decis. 436. Capell. Tholos.

- 22 In omnibus autem casibus, in quibus privatio beneficii ipso jure inducitur ex causa delicti; certum est interim donec lata fuerit sententia declaratoria facti, possessorum manutenendum esse. Lotter. de re benefic. lib. 3. quæst. 18. n. 28. Rot. decis. 255. n. 2. part. 3. recent. & decis. 179. n. 9. in impressis post consil. Farinac.

Supponendum est nono, quod licet quis fuerit condemnatus ratione delicti, ex quo non venit privandus ipso jure; non carebit suo beneficio, nisi expressè in sententia pena privationis declarata fuerit: quia sententia est stricti juris, & nihil continet nisi quod in ea exprimitur. † Si verò agatur de crimine, ex quo pena privationis ipso jure irrogatur; sequitur privatio ex sola sententia condemnatoria delicti, quamvis in ea nihil de privatione dictum fuerit. Campanil. in divers. Jur. Canon. n. br. 11. cap. 23. n. 121. † Unde si quis ad penam perpetui carceris fuerit condemnatus, si nihil aliud in sententia dictum fuerit, non erit privatus beneficii: ut adversus Garz. et Lotter. de re benefic. lib. 3. quæst. 33. n. 58. Et ex his expedita est prima quæstio proposita.

Ad secundam quæstionem principalem Dixi, regulam esse generalem, omnia rescripta & gratias, in quibus falsum narratur; nullas esse, & invalidas, neque posse impetranter illarum effectu frui. Glor. in cap. quia circa, de consang. & affin. in fin. cap. dudum, §. insuper, de elect. Et obreptio ac subreptio vitiant ipso jure gratiam, cap. si signatorem, de præben. in Clement. cap. dudum, de privileg. Petr. Gregori. de rescript. lib. 1. cap. 15. num. 111.

Ad tertiam Respondi, ad hoc ut Simonia sit punibilis, necessarium requiri quod pecunia fuerit effectualiter soluta, vel aliquid aliud pecuniæ æquivalens præstitum: & quod talis solutio vel præstatio facta fuerit in executionem pacti, vel conventionis præcedentis: ita ut si duo illa requisita non concurrant, non sit locus pænæ alicui ob causam Simoniam infligendam. Rot. Roman. apud Ludovici. decis. 138. num. 10. & decis. 517. num. 30. copiose Farinac. conf. 75. per tot.

Et quamvis insimul probaretur tractatus pænæ, & illius effectus, & excluderetur tamen Simonia, & illius effectus, si summi Pontificis beneplacitum in concordia fuisset reservatum, qui totum summo Pontifice, si omnia bene expiaretur, nulla committeretur Simonia. Farinac. d. conf. 75. num. 19. 33. & 72. † Quod etiam in Gallia indubitan- tum est. Add. ad Lovet. lit. c. num. 40.

Quod tamen sano modo intelligendum est, si enim clausula illa, sub beneplacito Sanctissimæ, fuisset imposita, utpote si ante obtentum summi Pontificis beneplacitum, conventio fuisset executioni tradita, & pecunia soluta, aut alia res æquivalens tradita, non expectatâ homologatione; hoc casu committeretur Simonia. Mohedan. tit. de Simon. decis. num. 6. Rot. divers. decis. 673. part. 3. lib. 3.

Ad quartam debitationem Dixi, impetrationem cum errore nominis, seu sub alieno nomine propositam, invalidam esse; quamvis illam per errorem factam fuisse proponatur. Rot. decis. 16. de rescriptis novis, ubi dicitur, impetrationem factam pro Francisco Bernardino, qui nihilominus Joannes Bernardinus vocabatur, nullam esse; nisi tamen ex aliquibus circumstantiis, veluti ex designatione officii, aut dignitatis ipsius impetrantis, certitudo & identitas personæ evidenter colligi posset: ut bene expiatur Ricc. Collect. 1496. super l. si quis in fundi vocat. ff. de legat. 1. & Barbos. in cap. in nostra 32. n. 1. & 7. de rescript.

Clausula verò illa, quod nomen & cognomen verior expressio fieri possit in literis, nihil jure, quando nomen impetrantis male fuit expressum. Rebuff. in 2. part. signat. in verb. nomen & cognomen, num. 4.

Cæterum in casu proposito, qualitas Doctoris adjecta

- adfecta nomini erroneo, non est talis ut possit personam certificare, & gratiam validam reddere; quia est qualitas æquiuoca, quæ potest pluribus aliis personis conuenire. Si tamen duo essent ejusdem nominis, quorum unus esset Doctor, alius non; ista expressio Doctoratus videretur sufficiens ad dignoscendum vtri ex duobus facta esset collatio: alioqui si remaneat æquiuocum, gratia est nulla: non enim resignationes & confrontationes dubiæ & æquiuocæ in iure admittuntur, ad probandam identitatem: sed probatio debet esse concludens, quando duo ejusdem nominis, & cognominis reperiuntur. *Malcard. de probat. conclus. 875. n. 2. Gratian. discep. foren. 554. num. 58. Peregr. de pñcom. ar. 44. numero 46. vers. quare vis huius negotij.* Vbi dicit huius negotij vim ad hoc reduci, an ultra nomen proprium concurrat aliqua alia qualitas, quæ vni conueniat, & non alteri: nam dispositio in eo verificabitur, nisi ex aduerso probetur alium extrare, cui eadem qualitas conueniat: tunc enim probatio redditur dubia, & sic insufficientis ad probandam identitatem; pro cuius verificatione necesse est probare duas saltem demonstrationes, quæ vni tantum conueniant. *Marefcot. lib. 1. var. resol. cap. 12. n. 32.*
- 35 Quintæ quæstionis resolutio pendet ex notatis supra num. 16. nempe quod omnino necesse est exponere summo Pontifici, qualiter resignans fuit de tali crimine accusatus: & quod super eo penderet, aliis nulla est impetratio: *Rebuff. in praxi, tit. de mod. amitt. benefic. num. 5. in fin. Farinac. d. quæst. 19. num. 76. & 77.*
- 36 Ad sextam quæstionem Dixi, nullum esse dubium, quin impetrans beneficium teneatur mentionem facere aliorum beneficiorum jam obtentorum, alias impetratio nulla erit, *cap. cum adeo, & ibi DD. de Rescript. cap. de multa, de praben. Menoch. de arbit. cas. 201. num. 41. Barbosa. in cap. ad audiendam, 1. num. 3. de Rescript. Ioan. Selu. de benefic. part. 3. quæst. 11. num. 1.*
- 37 Tomet. in ar. benef. lib. B. n. 60. Quod procedat etiam si beneficia jam obtenta essent quantumcunque modici valoris. *Monald. conf. 92. n. 1. & 2.* Hoc tamen non procedit in Gallia, in Regijs collationibus, in quibus non sunt exprimenda prius obtenta. *Lbuer & ibi add. lib. B. num. 3. & sicut nec in permutationibus. Idem ibid.*
- 40 Sed maior est difficultas, vtrum qualitas beneficij curati habitu, sit exprimenda pro validitate provisionis. Verbi gratia, si beneficium ex primæva sui origine haberet curam animarum, quæ tamen de præsentis non potest exerceri; quia propter bellum, aut aliam ob causam totus populus ab illo loco recessit. Pro negatiua, quod qualitas illa beneficij curati habitu, exprimenda non sit; fuit decisum apud Seraphin. *decis. 936. Gabriel. conf. 191. lib. 1. Cavalier. decis. 164. num. 2. Lotter. de re benefic. lib. 1. quæst. 20. n. 135. Garz. de benefic. part. 5. cap. 3. num. 99. & seqq.* ita ut certum sit, hanc opinionem in beneficiis sitis in Italia, aut in locis summo Pontifici immediatè subiectis, seruandam esse.
- 41 Sed in Gallia, & in curijs Parlamenti alio modo iudicatur; nempe omnino necessariam esse expressionem curæ, quantumvis habitualis. *Rebuff. in prax. tit. de dispensat. rat. etat. in verb. etiam si curam, vers. S. cum dō. additio ad Alexand. conf. 74. in verb. haberi, vol. 4. add. margin. ad Selu. de benefic. part. 3. q. 72. num. 2. vers. nota o. iter. Bley. de benefic. in tit. de simplic. & dupli. benefic. n. 37.*
- 42 Ad septimam propositionem constituenda est regula, duo beneficia sub eodem tecto esse incompatibilia, si sint vniformia; veluti duæ Dignitates, duæ

Canonicatus, & similes. Ideo per pacificam adaptionem secundi, vacare primum ipso iure, per text. in *cap. de multa, de praben. Garz. de benefic. part. 1. c. 5. num. 182.* In Gallia tamen primum incompatible non vacat, nisi post annum. *Louer in collect. ar. res. lib. 1. n. 5. in fin. & ibi addit.*

Sed tamen per adaptionem alterius curati actus, non vacabit ex capite incompatibilitatis primum, quod solam curam habitualement habebat. *Rebuff. in d. tit. de dispensat. rat. etat. in verb. etiam si curam, vers. verum tamen. Rot. decis. 179. n. 2. part. 2. recentior.*

Quod ad Capellanas, teneri nequeunt plures sub eodem tecto, sine legitima dispensatione summi Pontificis; aliis dum secunda obtinetur, oportet omnino dimittere primam: *Garz. loc. cit. num. 22. & multis seqq. Ricc. decis. 156. part. 2.*

Ad octauam certum est, non statim per adaptionem secundi incompatibilis beneficij, vacare primum; sed ita demum si secundi possessio pacifica fuerit, nisi tamen possessor litem sibi in fraudem legis moueri procurauerit; aut per eum steterit, quominus pacificam secundi possessionem adipiscatur: ita *Garz. de benefic. part. 1. cap. 5. n. 100.*

Ad nonam. Sufficit exprimere, Præposituram habere canonicatum sibi annexum: nam eo ipso inferitur per necessariam consequentiam, ipsum Præpositum habere stallum in choro, & vocem in capitulo; ita ut non sit opus alia huius rei particulari expressione. *Seraph. decis. 474. n. 2. & decis. 1495. n. 2.*

Ad decimam, Respondetur non esse in illius descriptione diutius insistendum: cum nec constitutio de publicand. resignat. nec regul. Cancell. 14. loquantur de aliis provisionibus, quam de illis quæ sunt per resignationem, aut iurium cessionem. Et hoc indubitatum est.

Ad vltimam quæstionem resolutio hæc est. Si possessor titulum habeat saltem coloratum, licet obtineat rescriptum si *Neutri*, non tamen indiget nova possessione; dum, ut fieri solet, gratiam obtinet cum clausula *sine præiudicio iuris iam quæsti, & ius iuri addendo.* Sed si nequidem titulum haberet coloratum, nova indigeret possessionis apprehensione; quia in beneficiis nunquam admittitur vitiosus ingressus. Ita decidit *Cod. Fabr. lib. 1. tit. 2. de sacrosan. Eccles. def. n. 13.* Quamuis aliter sentiat *Chassin. conf. 30. num. 13.*

Et in beneficiis dari debeat manutentio in summario possessorio illi, qui titulum habet, quamuis discoloratum. *Post. de manutent. obseru. 42. n. 28.* Verum Rota Rom. hanc sequitur opinionem, ut non sit opus nova possessionis apprehensione; sed licitum sit cuiumque, nouum titulum cum priorum accumulare; & causam possessionis sibi mutare, nulla nova apprehensione possessionis interueniente; & sic primam possessionem continuare, vigore novi tituli superuenientis. *Burat. decis. 117. num. 18.* quæ est repetita in *recent. 741. num. 8. part. 2. Lotter. de re benefic. lib. 2. quæst. 46. num. 21.* vbi plures decisiones ad hoc allegantur. Quod & in Gallia obseruatur ex *Papon. lib. 8. tit. 17. ar. 1.* quia licet ex pluribus titulis possit quis possidere, tamen vnica possessio sufficit, *l. 3. ex pluribus, ff. de acq. poss. Rebuff. in prax. tit. 2. de subrogat. n. 28.* & potest possessio acquiri ex titulo invalido. Idem in *tit. de rescript. Etiam, & Perinde valere, n. 52.* & potest fieri acquisitio possessionis sine causa. *Bart. in l. quod meo, num. 1. ff. de acq. possess. l. 1. in l. 3. §. genero, ff. eod. tit. & licet causa sit iniusta, ob quam possessio capta fuit; ipsa tamen possessio vera est. Rot. decis. 275. n. 5. part. 1. recent.*